

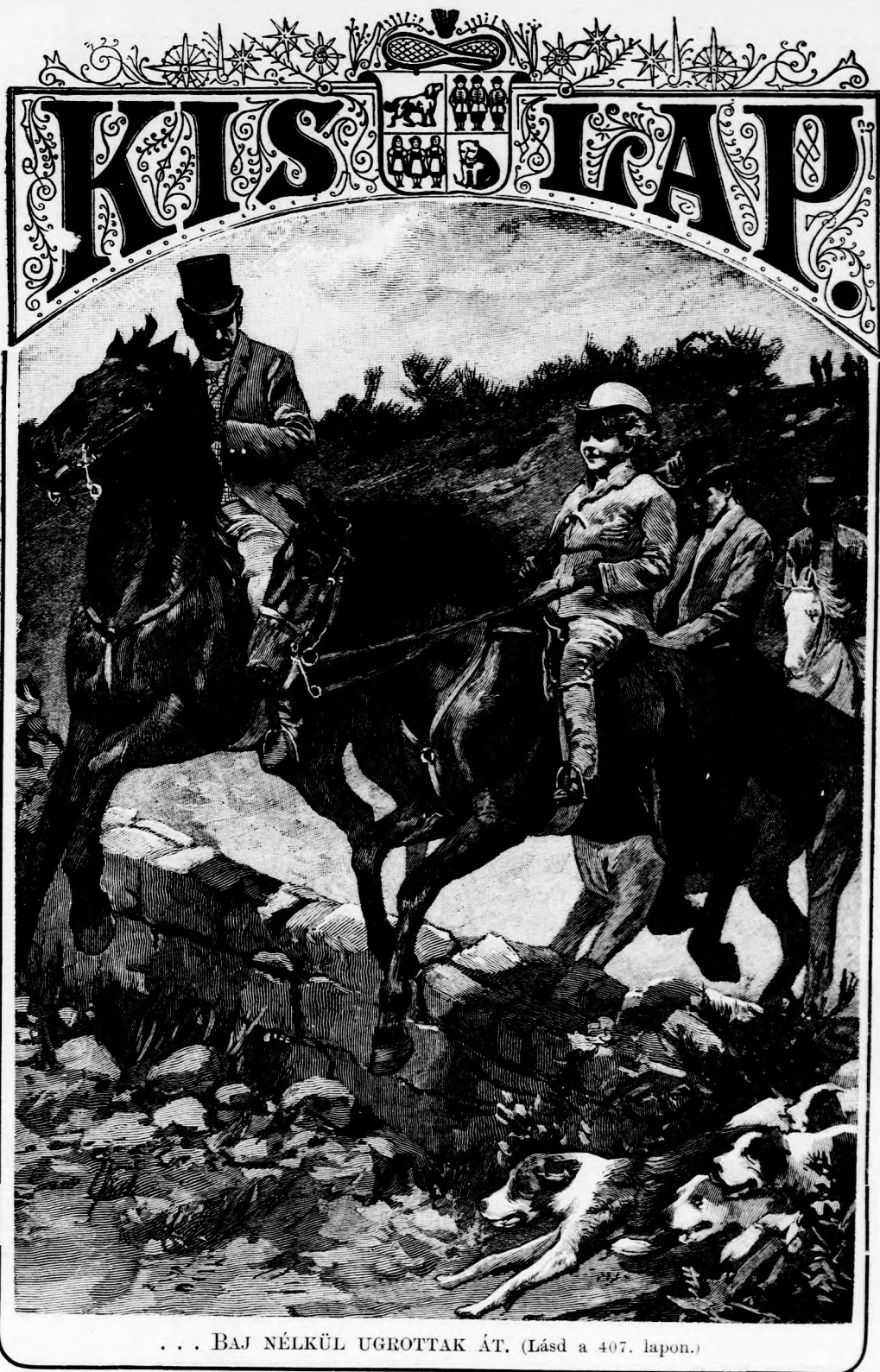
nban még
ugusztin
erültek a
Kovács
apesten
ig azért,
fármáros-
asárnapra
tehát az
épp oly
ket, mint
lott leve-
érkezik
Mért is
utok én
azért jól
besoroz-
: az elő-
zidonia.
leveletek
többire
ndnyája-
nás alak-
A másik
almatos
mostani
koczkáid
oldstein
mondaná

i: Gö-
an.

ására :
Baich
közök-
tatom.

in-nyo-
i tábla
mából
maeum
ere 3.

am-épület.

... BAJ NÉLKÜL UGROTTAK ÁT. (Lásd a 407. lapon.)

XLVIII. köt. 26. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. június 30-án.

AZ ELSŐ HÖSTETT.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

BÜSZKE meglepéssel szállt le Ákos minden kirándulás után kedves lovacskájáról. A bácsi egyszer-kétszer megdicsérte, de azután olybá vette az egészet, mint afféle rendes, minden-napi dolgot, amelyről nem igen érdemes beszélni. Ákos azonban úgy titkon másképp gondolkozott.

— Persze! A tiszt uraknak nem nagy dolog... de az én pajtásaim közül szeretném látni, aki megtegye. Ez nem olyan lovaglás, mint amikor egy nagy ágot dugtunk a két lábunk közé, a magunk talpán nyargaltunk és azt képzeltük, hogy lovagolunk. Jaj, ha látnának!

Nem is állhatta meg, hogy egy napon így ne szóljon a séta-lovaglás után:

— Bácsikám... én... megígértem régi pajtásaimnak, hogy megírom nekik, ha majd itt kedves bácsikámnál valami igazi vitézi dologban volt részem. Ugy-e... szabad írnom?

— Hogy ne volna szabad, kedves fiam! Csak azt nem tudom, miféle hőstettet vitél már itt véghez? Mit akarsz nekik megírni?

— Azt, hogy már igazán tudok lovagolni. Az ezredes a vállát vonogatta és Ákosnak szerencsétlenségére az ablaknál állva, megpillantott valamit.

— Nézd csak, fiacskám; látod azt a parasztfiút, aki ott lóháton nyargal? Nyerge sínes, kengyele sínes, csak úgy szórén üli meg a lovat. Bizonyosan láttál már ilyet nagyon sokszor.

— Ó igenis, láttam.

— No's, ha ezek a paraszt gyerkőcök egészen közönséges dolognak tartják, amit így tesznek, mért hiszed te nagy jeleskedésnek, ha jól betanított, szelid paripán, jó nyeregben meg tudsz ülni?

Ákosnak meglehetősen leest az álla. Hiszen igaz, igaz... de ha a bácsi olyan nagyon kicsibe vesz mindent, akkor ugyancsak nehéz lesz vitézi hirnévre vergődnie. Pedig tapasztalta Ákos, hogy az a kemény, hatalmas ezredes bácsi őt napról-napra jobban szereti és bár szigorúan tartja, de minden kívánságát szinte előre kilesi és teljesíti.

Persze, nem is adta Ákos búbanatnak a fejét, hanem gyorsan megvigasztalódott, ami nem volt nehéz olyan kellemes uri élet mellett. Voltak már pajtásai is, akikhez eljárógatott és akik viszont meglátogatták, úgy hogy mindig vigan töltötte szabad idejét.

Pajtásai közt volt két kisebb fiú is, Andor és Ernő, kiket nagyon szeretett. Ezek egy délután ismét nála voltak s midőn este haza indultak, Ákos kikísérte őket a kapu elé. A két kis fiú balra indult.

— Hát nem jobbra mentek? kérde Ákos. Hiszen erre felé laktok.

— Igen, de inkább kerülünk egy kicsit... Amott áll a ház előtt az a goromba Tóni... mindig belénk köt és bánt, amióta nem adtuk neki a labdánkat, melyre nagyon áhítozott.

— Micsoda? Bántani merne? tüzeskedett Ákos. Szeretném látni! Azért is menjetek errefelé, majd én elkísérlek.

— Jaj, nem bírsz ám te vele! Sokkal nagyobb és erősebb.

— Azért mégsem félek tőle! Jertek!

A két kis fiu nem nagyon szivesen ugyan, de engedett a biztatásnak. A negyedik ház előtt csakugyan ott állt egy durva képü, izmos siheder s alig pillantotta meg a két kis fiut, elő lépett, utjokat állotta és beléjük kötött. De alig hogy belé kezdett, már eléje ugrott Ákos és fenyegető hangon mondá:

— Menj dolgozdra és ne merd többé bántani barátaimat, mert velem gyülik meg a dolgod.

A goromba Tóni egy pillanatra meg-hökkent, de aztán gunyosan felelé:

— Állj félre, te csöppség, mert te bánod meg, ha dolgunk akad egymással. Egykettő, félre!

— Én mondom azt, hogy félre az utból! szólt Ákos és fölemelte ökölre szorított kezeit. Azt hiszed, megijedek?

A goromba Tóni is fölemelte az öklét, de aztán nagy hirtelen mást gondolt, megfordult és besietett a házba. Ákos pedig diadalmasan szólt a pajtásainak:

— Most már mehettek.

Maga is haza fordult s még egészen ki volt pirulva az izgalomtól, de meg is volt elégedve magával. A kapu előtt találkozott a bácsival, aki a másik oldalról jött és úgy látszik, már előbb is látta.

— Mit hadonáztál ott azzal a nagy fiuval szemben? kérdé.

Ákos nagy hévvel mondta el az esetet.

— Ugy-e jól tettem, bácsikám, hogy megvédtem kis pajtásaimat. Meghátrált ám az a goromba fiu, mikor kenyér-törésre került a sor!

— Sajnálom, fiacskám, de azt kell mondanom, hogy nem vitézkedtél, csak hetvenkedtél. Olyanba fogtál, amihez nincs elég

erőd és pórul jártál volna, ha az a ficzkó meg nem pillant engemet. Tudja, ki vagy és mikor engem meglátott, tudta, hogy velem gyülne meg a baja; azért futott el.

Ákos elszontyolodott. Így már persze más... De hát az még is borzasztó, hogy akár milyen hősi tettet vél cselekedni, a végén mindig az sül ki, hogy biz' az nem sokat ért.

Ezen az újabb csalódáson sem busult sokáig. Más nap hallotta, mikor a bácsi arról beszélt, hogy nagy lovas-vadászat lesz: rókát fognak üzni.

— Jaj, de szeretnék én is ott lenni! Vigyen el, bácsikám!

Az ezredes egy pillanatig habozott.

— Nagyon fárasztó multság az, fiam, nem olyan közönséges séta-lovaglás.

— Ó, kibírja »Villám«! Én is ki-birom.

— Nem bánom. Majd utánunk jön az öreg János, és ha nem bírod tovább, haza hoz.

— Csakhogy nem került ám erre a sor. Ákos nem hiába bizott derék lovacskájában és saját magában: pompásan győzték mind a ketten az erős nyargalást, baj nélkül ugrattak át árkon, bokron, mindenféle akadályon. (Lásd a képet a czimlapon.) Pedig a fölnőtt lovasok közül is kidőlt egyik-másik. Holtra fáradtan ugyan, de büszkén tért haza Ákos.

— Bácsikám, de már ezt csak megirhatom a mamának? kérdé nagy élénkséggel.

A bácsi megint csak a vállát vonogatta.

— Megteheted, ámbár csak az egész annyi, hogy jó lovacskád van, és már jól megülöd. Nem nagy dolog.

De most az egyszer azonban hiába kicsinylette a bácsi. Ákos nem tágitott és szépen meg is irta a mamának, milyen nagyszerű lovas vadászatban vett részt és milyen fényesen győzte, holott még egyik kapitány ur is elbukott a lovával és majd a nyakát szegte. El is küldte a levelet.

Elküldte volna-e, ha tudja, mi következik belőle? Nem tudom. De talán ... talán akkor is.

Mert az történt, hogy, néhány nappal később a bácsi, levelet tartva kezében, így szólt:

— Mamád megkapta a leveledet és tudod-e, mi az ujság? Az, hogy egyelőre nem fogsz többé lovagolni.

Ákos merően bámult a bácsira és szinte bele sápadt a nagy ijedelembe.

— Mi ... miért? ... kérdé hebegve.

— Anyád fél, hogy bajod eshetnék. Abban egyeztünk ugyan meg, hogy én fogom megszabni, mit tehetsz, mit nem; de amit a mamád nagyon határozottan kíván, azt mégis teljesítem.

— De bácsikám ... talán ha megmagyarázzuk neki, hogy csöppet sem veszedelmes az ...

— Nem hinné el, mert a mamák rendszeren nagyon féltik az ilyen kis ficzkókat. Legokosabb, ha szépen bele nyugszol. Ez különben kötelességed is, hogy legalább ez az aggodalma ne legyen, ha már bánkódik utánad. Mert bánkódik. No, legjobb lesz, ha elolvasod magad, mit ír. Remélem, hogy azután szívesen teljesíted anyád óhajtását

Oda adta a levelet s Ákos elolvasta. Minél tovább olvasta, annál inkább összeszorult a szive. A mama arra kérte a bácsit, ne engedje Ákost tulságosan vitéz-

kedni, mert ha bátor és erős fiu is, mégis csak gyerek még, nyakát szegheti a lovaglásnál; inkább ne is lovagoljon. Aztán így irt:

»Örökös aggodalomban vagyok miatta, pedig már úgy is eléggé nehezen viselem, hogy elváltam tőle, egyetlen gyermekemtől. Szomorú özvegységemben ő volt egyedüli örömöm és vigasztalásom s gyakran kétség lep meg, jól tettem-é, hogy távozni engedtem. Szerényen ugyan, de én is föl tudtam volna nevelni s szükölködve bár, de erős törekvéssel ő is boldogulhatott volna, mint annyi más szegény fiu, én pedig nem volnék oly elhagyott! No, de elviselem, csak ő legyen boldog!

Ákos szótlánul tette le a levelet. Egész nap is nagyon szótlán volt s másnap reggel kissé sápadtan lépett az ezredes elé e szavakkal:

— Bácsikám, kérném valamire ... de igérje meg, hogy nem fog haragudni!

— Illedelmes kérésért soha sem haragszom. Tehát csak ki vele!

— Arra kérem, hogy ... küldjön vissza anyácskámhoz.

— Még nincs itt az ideje, hogy meglátogasd.

— Nem úgy értem ... végkép nála akarok maradni.

Az ezredes meghökkenve nézett a fiura.

— Mit fecsegsz, gyerek? Hát rossz dolgod van nálam? Nem érted-e, hogy egész életed szerencsáját akarom biztosítani? Már elég nagy vagy, hogy megértsed.

Ákos könnyes szemekkel simult a bácsihoz.

— Jól értem, kedves bácsi, hálás is vagyok érette. Olyan jó dolgom volt itt, hogy álmodni sem tudtam volna ilyenről.

Azt is tudom, hogy jó bácsikámnál fényes uri mód és szerencsés jövő vár. De mégis inkább haza megyek. Inkább leszek megint szegény fiú, csak az én édes jó anyácskám ne szomorkodjék. Majd igyekszem, hogy örömet szerezzek neki. A jó Isten majd megsegít.

Biz' azt nem sokszor látták, ami ekkor történt. A hatalmas, kemény ezredes... sirt, vagy no, ha nem sirt is éppen, de könyezett. Egy ideig csak bámult a fiura, aztán magához huzta, megölelte és megcsókolta.

— Te gyerek! Tudod-e, hogy most mit tettél? Mindig ábrándoztál hőstettekről... hát most igazi hőstettet végeztél!

Felállt és nehányszor végig sétált a szobán. Aztán hirtelen így szólt:

— Csak hogy abból semmi sem lesz! Nem adlak. No persze! Mikor most már látom, hogy igazán méltó vagy mind arra, amit a javadra tervezek. Másképp ejtjük annak a módját!

Hogy mi volt a másik módja, azt Ákos újongva tapasztalta kevés idő múlva, mikor az ezredes bácsi néhány napra elutazott s vissza térvén, nem egymaga jött, hanem vele jött Ákos mamája is az öreg nagymamával együtt. S vigan mondá a bácsi:

— Így ni! Itt leszünk ezentul együtt mindnyájan, nem is válunk el többé. Együtt fogjuk gondját viselni ennek a kis vitézünknek, aki addig-addig kutatgatott valami hőstett után, míg csakugyan rátalált az utjára: fölládozta volna magát azért, akit szeret. Maradj meg ezen az uton, fiam, ez az igazi hősi lelkek utja!

A HŐS DOBOS.

ROP, rop, rop —
Perdül a dob.
Hát van-e hős a csatába' nagyobb,
Mint Tihamér? ...
Az csak a vér!
Elleneket dobolása levér.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa.“

Irta **Martin**. A magyar ifjúság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta **dr. Dulácska Géza**; 32 táblán 262 színes ábrával s fametszettel; színes kemény táblába kötve.

GÖRBE UTON.

— Beszélyke. —

TELJESEN és tökéletesen meg volt Rudi győződve róla, hogy a kis Gabinak csupa merő tisztesség, ha vele sétál ott a gyümölcsös - kert magas kőfal - kerítése alatt. Már hogy is ne? Hát nem Rudi a legnagyobb, legerősebb fiu az iskolában? Nem ő a vezér minden játékban? Nem szepenek-é mindnyájan az ő hatalmas öklétől? Gabi pedig éppen a megfordítottja: a legkisebb, legvéznább valamennyiök közt és olyan szelid, mint a bárány. Hát megköszönheti, hogy a vezér maga mellé veszi az ilyen inczifinczi közlegényt.

Máskor Gabika csakugyan nagyra vette volna ezt a megtiszteltetést; de most savanyu képet vágott hozzá. Néha olyanféle mozdulatot is tett, mint ha meg akarna szökni; de még sem tette. Hiszen Rudi csak egyet-kettőt ugrik, utól éri és lefüleli. Hát csak mentek szépen, míg Rudi végre megáll és így szól:

— Itt lesz legjobb átmásznod. Nézd, ott a fa... Innen is látni a fészket.

— De ez a fal nagyon magas, szabódott Gabika. Nem bírok én ezen keresztül mászni.

— Tudom én azt, buksi. Majd fölemellek, hogy megkapaszkodhass. A tulsó oldalon aztán lebecsátkozol.

— Igen... de... nem szabad a madár-fészket kirabolni... a tanító ur sokszor tiltotta.

— Ne prédikálj, öcsös! Szükségem van azokra a tojáskákra. Hát jól vigyázz, össze ne törd, míg lehozod a fáról.

— Ugy ám, de hogy jövök vissza ezen a magas kőfalon? Ott benn nem lesz, aki segítsen.

— Nagyon könnyen vissza jutsz. Jártam már ott és emlékszem, hogy a másik oldalon pad és asztal áll épp a fal tövében. Ott kényelmesen fölhágsz a falra és vissza sietsz ide. Majd itt megvárlok.

Gabinak mindinkább leesett az álla, látván, hogy semmikép sem menekülhet a kelletlen vállalkozástól. De még egy utolsó kifogást talált.

— Persze, neked könnyü, mert ide-künn maradsz. De ha engem ott a gazda rajta kap, bizonyosan megver.

— No, az megeshetik, felelé Rudi durva nevetéssel. De most már megelégettem a sok kifogást. Vagy bemegy és ha a gazda megver, hát az a tied lesz; vagy ha nem mégy, akkor én most iziben elraklak és az is a tiéd marad. Hát válassz, öcsikém!

Gabika hamar megértette, hogy itt nem szükséges a hosszas gondolkozás. Hogy a gazda ott éri a tilosban, az nem bizonyos; de hogy Rudi most tüstént kegyetlenül elpáholja, abban semmi kétsége sem lehetett. Nagyot sóhajtott tehát és fanyar képpel szólt:

— Jól van no, hát segíts föl!

Az izmos Rudi fölemelte Gabikát s a kis fiu csakhamar fönn termett a falon. Onnan aztán lebecsátkozott a kertbe. Csak hogy az csöppet sem volt mulatságos, mert a magas falról ugyancsak nagyot zuhant alá és nyekkenve terült el a földön. Tulajdonképen nem is mindjárt a földön. Fialat gyümölcs-csemeték voltak ott a fal tövében, ezekre esett rá és vagy egy tuczatot öszsze is zuzott.

Magát is ugyancsak össze szurkálta; de mikor talpra állt, mégsem a maga bajával gondolt, hanem a letört fácskákat nézte:

— Ejnye, milyen kárt tettem!

Rudi ezalatt oda künn kémlelődvé nézgetett szét s egyszerre csak boszusan hajolt le egy kis bokor mögé. Két pajtása közeledett, de olyan két pajtása, akiket nem igen szeretett: Lajos és Bertí. Ezek ritkán vettek részt az ő csinyeiben és néhanéha ellene is szegültek, ha Rudi tulságosan garázdálkodott. Most tehát nagyon szerette volna, ha nem veszik észre. De már későn pillantotta meg őket.

— Mit csinálsz ott, Rudi? kérde Lajos. Miért bujkálsz a bokrok közt?

Rudi elvörösödvé állt föl.

— Bujkálók? Már ugyan miért bujkálnék? Itt sétáltam és leejtettem a késemet, amint vesszőt akartam vágni. Már megvan. Most már megyek haza.

Meg is indult, mert az jutott eszébe, hogy Gabika onnan a kertből megszólalhat s ezzel elárulná. Inkább elmegy és nem sokára vissza tér. Hadd menjenek Lajos és Bertí is odább.

El is mentek, de Lajos így szólt Bertíhez:

— Vetted észre, milyen zavart volt Rudi?

— Nekem is föltűnt. Azért csak nem pirult volna fülig, hogy a kését elejtette? Alig ha valami csinyben nem törte ott a fejét.

— No, jobb lesz, ha nem járunk közel.

Ezalatt Gabika benn a kertben tétovázva állt meg. De nem sokáig habozott.

— Ez mégis csunyaság, amire Rudi rákényszerít. Már csináltam kárt... és most a fészket raboljam ki, mikor a tanító ur annyiszor intett, hogy ne tegyük! Nem is

teszem! Nem bánom, ha Rudi megharagszik is.

És néhány percz mulva már, azon az uton, melyet Rudi megjelölt, künn is volt a kertből és haza futott.

Másnap reggel a tanító igen komoly, szigorú képpel lépett be az iskolába, hol a fiúk már együtt voltak. És mindjárt el is mondta, hogy panasz érkezett a nagy gyümölcsös kert gazdájától, akinek igen értékes csemetéit össze tördelte valaki; látta is, mikor egy iskolás fiú kimenekült a kertből, de messziről nem tudott ráismerni.

— Most tehát, végzé a tanító, fölszólítom a bünöst, hogy jelentkezzék. Ha nem jelentkezik, az egész iskolára szabok büntetést, tehát a bünös sem menekül; csak tetézi hibáját azzal, hogy ártatlannak is bajt okoz.

Mély csönd lett az iskolában. Gabika elhalványodva nézett Rudira. Mert bizony Gabika hirtelenében nem tudta, csakugyan ő-e a bünös. Igaz, hogy ő mászott át a falon, de nem a maga jó-szántából, nem is a maga erejéből. Rudi talán éppen olyan bünös. Mit fog tenni?

Hát Rudi bizony azt tette, hogy olyan ártatlan képpel bámult a levegőbe, mint akit ez az egész história egy cseppel sem érdekel.

És a tanító nagy csodálkozására, egyszerre csak föllált Gabika és nagyon sápadtan ugyan, de elszántan mondá:

— Tanító ur... nem akarom, hogy ártatlanok szenvedjenek miattam... Én okoztam azt a kárt, amint a falról lebecsátkoztam. Madár-tojászkákat akartam kiszedni.

— Hogyan? Te, Gabika, akit mindig olyan derék fiúnak tudtam? De hiszen...

hogyan birtál kívülről arra a magas falra feljutni?

Gabika egy pillanatra megakadt és most már Rudinak az arcza is mint ha nagyon szepegősre vált volna. Ha a tanító oda néz, alig ha ki nem talál valamit. De nem nézett oda. Gabika pedig egy rövidke pillanat alatt meggondolta a dolgot, hogy nem árulkodik, megkegyelmez Rudinak. Ám lássa Rudi, ha a lelkére veszi.

Pillanatnyi hallgatás után tehát így szólt Gabika újra:

— Hát... hát... feljutottam a falra.

— Sajnálom, hogy éppen rólad köllött ezt megtudnom, szólt a tanító. Be lesz jegyezve az osztályzatodba és majd a lecke után megkapod a külön büntetés-feladványt.

Ezzel vége volt a dolognak. Legalább azt hitték és Rudi is azt hitte, megkönnyebülve is ment haza. De volt két jó barát, aki nem nyugodott bele a dologba: Lajos és Berti.

— Gyanítod-e, Berti, szólt Lajos, miért lappangott Rudi tegnap ott a fal alatt és miért vörösödött úgy el?

— Nem csak gyanítottam, hanem biztosra veszem. Rudi volt ebben a dologban a főmester! Az a szelid kis Gabika nem gondolt volna effélére, nem is birta volna megtenni. Rudi segítette föl s az ő számára hozta le a tojásokat, ha ugyan elhozta. Tudod, már egész gyűjteménye van.

— No, ez csuf gyávaság! Így benne hagyni azt a jó kis Gabikát a hinárban!

— Majd ügyes módon kitudjuk Gabikától az igazat;... azután majd megvállik. Nem hagyjuk annyiban.

Más naptól fogva Rudi furcsa dolgot kezdett tapasztalni. Akárkit szállított fel játéokra, mind talált ki valami kifogást,

ott hagyta a faképnél. Hiába mérgeskedett, fenyegetőzött... pajtásai elkerülték. Nem hogy vezérök lett volna, de meg sem tűrték maguk közt. Végre már nem állhatta s éppen Lajost kérdé:

— Hát mi a bajotok velem? Miért húzódoztok tőlem?

— Mert álnok és gyáva vagy, aki eltűrted, hogy az a jó kis Gabika szenvedjen, csuffá legyen a tanító előtt, mikor nem is ő az igazi bünös. Hiba, ha valaki botlott, de csufság, ha másra keni rá a bünét.

— Ugy van, folytatá Berti. Ne félj, nem sugjuk be a tanító urnak. De pajtásnak sem kell, aki ilyen görbe uton jár.

Ott hagyták s most keservesebben érezte Rudi az állapotát. Most már tudta, hogy mindenki megveti.

Nehéz sor pedig az, mikor ezt valaki tudja. Nehéz még akkor is, ha valaki érzi, hogy tiszta a lelkiismerete, hogy nem érdemli a megvetést. Hát még, mikor azt érzi, azt tudja, hogy megérdemli!

Rudi pedig ezt érezte és nagyon jól tudta. Hiába volt már nagy ereje, merészsége. A legkisebb pajtás is olyan formán nézett rá, mintha mondaná:

— Különb vagyok én náladnál! Nem is állok veled szóba.

Nem birta ki sokáig. Elment a tanító urhoz, őszintén megvallott mindent és kérve kérte, hogy a jó kis Gabika becsületét mossa egészen tisztára.

Ez meg is történt s Rudi elszenvetde a büntetést, melyet a tanító, de otthon az apja is ráérték. Lassau-lassan a pajtásai is megbékültek vele s Rudi ugyancsak óvakodott azontul, hogy többé görbe utra ne tévedjen.

VÁRAKOZÁS.

A BALATON partján ülünk,
Nézünk Siófok felé;
Elmerengve nézünk nézünk
A »Baross« hajó elé;

Ásogattunk a homokban,
Halászgattunk eleget,
Tihany alatt szedegettünk
Ritka »kecske-körmöket«;

A susogó nádasban is
Bujócskáztunk már mi ma,
S Pali bátyánk kéj-hajóján
Repültünk Almádiba;

Megfürödtünk, uszkálgattunk,
Hancuztunk a többivel —
De beteltünk hamar véle,
Üres maradt a kebel.

Mit is ér minden mulatság,
Minden hancuzás mit ér?
Ha nincs velünk, ha nem vezet
A mi bátyánk, Elemér!

Már közelebb jött a »Baross« —
Dübörög a kereke —
Szántja orra a Balatont
Mint egy óriás eke;

Nagyot füttyent, ki is köt már —
A földén ki az ott?
Szervusz, te legjobb pajtásunk!
Elemér, Isten hozott!

A KIKÖTŐ PARTJÁN.

— A »Kis Lap« 67-dik színes műmelléklete. —

LORRÓN süt a nyári nap, de mérsékli a szellő, mely kivált a víz fölött hűsítőleg lengedez. Aki nem mehet erdőbe, szívesen megy a víz partjára s ha nincs bárkája, hogy hajókázzék, a parton is elmulathat kellemesen és hasznosan.

Ime, kis halász barátunk fogja a horgát, fejébe csapta ernyős szalmakalapját és hasznosan mulatoz: szerez vacsorára valót. A mama, ha látná, talán nem igen örülne, mert a vakmerő legényke oda ült a kőpart szélére és lelógatja a lábát a mély víz fölé; hátha valahogy megbillen és leesik? No, nem félttem én, nem szédülős a mi kis barátunk s baj nélkül fog haza jutni legalább is féltuczat hallal. Hármat már fogott is, és ha a szerencse tovább is kedvez, estére egész tál hal-paprikás fog párologni az asztalon. Az pedig nagyon jó ám, ugy-e?

Régibb kis olvasóim azonnal rá fognak ismerni, hogy ez a kép nem csak megtekinteni való, hanem egyuttal feladvány, mely kellemes szórakozást nyújt egy-két órára. Elő a festékes ládával! A baloldali kiszínezett képnek hű körvonalaít látjátok a lap jobb oldali felén. Ezt gondosan festétek ki egészen olyanra mint a baloldali. De vi yázzatok ám, össze ne poczázzátok a képet!

A színek dolgában nem igen szükséges, hogy mereven ragaszkodjatok az eredetihez. A kék eget vissza tükröző víz, a zöld lomb, pázsit persze nem lehet más színű; de a kis balásznak, ha úgy tetszik, festhettek más színű ruhát, kalapot s a nagy bárka teste is lehet más színű, valamint a házak is.

A ki gonddal végezte, örömét fogja találni benne. Tehát rajta, próbálkozzatok!

SUNYIKA GYŐZEDELME.

— Tréfás mese, három képpel. —

LEHETSÉGES, de sőt talán tán valószínűnek is mondhatom, hogy nem hallottátok még híret annak a nevezetes futtatásnak, melyet a varjulaki jeles ifjak a poczamezei versenytéren rendeztek. Vagy éppenséggel talán még azt sem tudjátok, hogy Poczamező merre fekszik? No, ebben könnyen eligazíthatlak, mert ott van az mindjárt Varjulak tőszomszédságában.

Most már tudjátok ugy-e?

Mindenki tudja, aki csak ott járt, hogy Varjulak gyönyörű, nagy vén fa, melynek ágai közt jó magasan van megrakva a varju-fészek. Magasan, ami jó is, nem is, mert olyan veszedelem származott belőle, hogy rossz véget érhetett volna és akkor ennek a históriának csak az eleje volna meg. Már pedig mit ér az olyan história, amelynek csak az eleje van meg?

Mondom, veszedelem származott, még pedig egy csuf szeles napon. Sivitott, üvöltött a szélvész, rázta, tördelte a vén fát s fönn a varju-fészekben ugyancsak szepegett a négy csipasz varju fiók. Nem is hiába, mert egyszerre csak azt érezték, hogy ámbátor még nem nőtt ki a tolluk, mégis röpülnek, csakhogy fészkestől. Lepottyantak a magasból. Szörnyűséges halálos veszedelem volt ez, nem adtam volna akár csak egy cserebogarat is a négy kis varju életéért. Pedig hát nem esett semmi baj. A fészek puha, magas fübe pottyant, aljával lefelé.

ugy, hogy a négy varjucska kissé összekocintotta ugyan a koponyáját, de aztán örvendezve nézett szét.

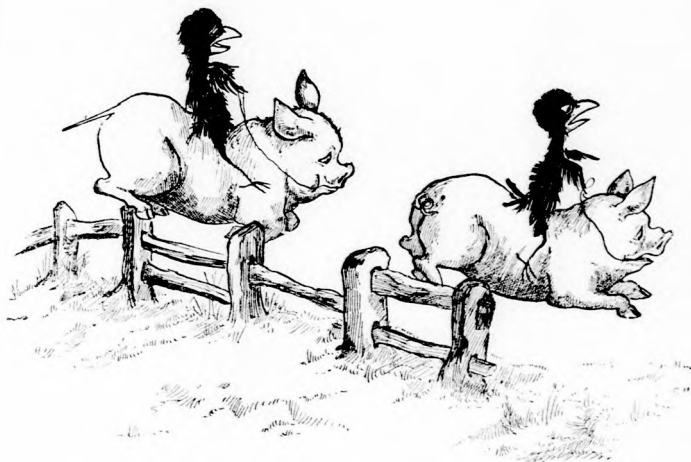
— Sebaj! Itt is jó. Legalább nem ér a szél annyira, mint fönn a magasban.

Az öreg varju-pár is bele nyugodott, amiből láthatjátok, hogy igen böles öreg varjak voltak. Mert ha nem nyugosznak bele, mégis csak ott marad a fészek, nem tudták volna vissza vinni a fára.

A fiatalok csakhamar úgy találták, hogy

nagyon szerencsés volt a veszedelem. Többi kis varju rokonaik, akik fönn, magas fészkekben növekedtek, ki nem mozdulhattak, míg jól meg nem tollasodtak; ők ellenben nem várták meg, hogy kinőjjön a szárnyuk, hanem kimásztak a fészekből és vigan ugráltak a környéken.

Négyök között Hetyke volt a legvásottabb, aki mindig tudott valami új pajkos játékot; öcsse, Szeleske, habozás nélkül követte, míg Boglyas szintén velök indult, de

... ÁTUGRATNAK ÁRKON-BOKRON. (Lásd a 416. lapon.)

rendesen hamar kifáradt és inkább lustálkodott. Ellenben a negyedik, Sunyika, jobban meggondolta, mit tesz s nem tartott mindig velök. No de boszantották is aztán, csufolták, sőt még a falatot is elkapták a csőre elől.

— Te nem lehetsz olyan éhes, nem futkostál annyit mint mi.

Sunyika e miatt sem pörölt és, amin a testvérei nagyon csodálkoztak. Kővérebb is volt náluknál, akik elkapkodták előle a porcióját.

— Nem értem, hogy lehet ez? zsörtölődött Boglyas.

Sunyika nevetett, de nem árulta el, hogy mikor a többiek engedelem nélkül kószálnak s ő egymaga van otthon, akkor ő kapja meg mind a sok jó falatot, amit az öregek haza hordanak.

Mert Sunyika csak akkor ment el hazulról, mikor az öregek megengedték, s nem szökdösött el a leczke elől, mint testvérei. De tudott is ám már olyan szépen

károgni, hogy egész gyönyörűség volt hallgatni. Már persze annak, aki ért hozzá és szereti.

De nem ült ám Sunyika mindig otthon. Elsétálgatott ő is jobbra-balra és ilyenkor mindig gondolt arra, amire az apja intette:

— Fiam, aztán mindig tovább láss ám a csőrödnél!

Sunyikának már jó hosszúcska csőre volt, de követte a jó tanácsot és séta közben még tovább nézett az orránál. Így aztán meg

is látott jó előre sok mindent s ennek jó hasznát vette. Látta azt is, hogy testvérei, Hetyke és Szeleske, Poczaháton milyen vigan nyargalnak a poczamezei rétségen, átugrálva árkon-bokron, kerítésen. (Lásd a képet a 415. lapon.)

Mert Poczamező, tudjuk, Varjulak tőszomszédságában terült el és a varju család mindig jó barátságban élt a disznócskák nemzetségével. A vidám malaczkok, látva hogy Hetyke és Szeleske még nem tudnak röpködni, szívesen a hátukra vették őket.

... BE A POCSOLYÁBA. (Lásd a 417. lapon.)

— Ez nem rossz multság, gondolá Sunyika. Én is választok magamnak papát.

Nevettek rajta testvérei, mikor választott.

— Ugyan jól kiválasztottad! A legkövérebbet az egész csürhéből! Hiszen alig bír szuszogni! Ezzel ugyan csufot fogsz vallani a futtatásnál.

Mert elhatározták, hogy nagyszerű versenyt rendeznek, amelyet még nem látott Varjulak és Poczamező. El is terjedt a

híre hetedhét határba s a nagy napra oda gyülekezett az egész atyafiság. Kitzüzték a versenypályát, a célpontnál fölállították a zászlós póznát és Boglyas állt oda melléje, mert ő bizony lusta volt a versenyre.

— Akármelyikök győz, bizonyosan ad nekem is a jutalomdíjból, abból a jó kövér falatból. Ugy-é, Hetyke?

— Természetesen. Megfelezem veled.

— De csak ha megnyered, szólta Sunyika. Én nem igérenék előre semmit.

— Azt jól is teszed. Csak nem hiszed, hogy te is nyerhetsz? Nevetséges!

Sorba álltak, megindultak, Hetyke legelől.

— Rajta, Posikám! Csak egyenesen a célnak, az a legrövidebb ut.

Gyönyörűen nyargalt, utána Szeleske, míg Sunyika az ő kövér malaczkáján ugyan-csak hátra maradt. Hanem egyszerre csak mi történt! A nagy pocsetához értek s a Hetyke paripája nem tudott sebes futtában megállni, hát bele zuhant. Szeleske sem járt jobban, mert az ő paripája a pocsolya

szélén hirtelen megállt ugyan, de épp a hirtelen megállás miatt Szeleske nagyot lódult ... egyenesen be a pocsolyába. (Lásd a képet a 416. lapon.)

Sunyika, aki most is tovább nézett az orránál, jól látta ezt messziről.

— Vigyázzunk, Rőfikém! Ott a nagy pocsolya ... kerüljük meg. Még ugy is első leszünk a célnál.

Ugy is lett. Hetyke és Szeleske kicsibe mult, hogy oda nem vettek a pocsolyába, mert uszni nem tudtak. Szerencsére bele fogózhattak a disznócska szőrébe és így

... DIADALMASAN JUTOTT EL A CÉLHOZ.

kivergődtek a szárazra. De itt sok ideig tartott, míg kissé magukhoz tértek a nagy ijedtségéből. Ezalatt Sunyika diadalmasan jutott el a célhoz. Megélték és persze övé lett a jutalom is.

Nagysokára értek oda Hetyke és Szeleske, csuron-vizesen, siralmas állapotban. Szörnyen röstelték a kudarcot és hogy Sunyika, akit mindig lenéztek és csúfoltak, győzedelmeskedett.

— Bizonyosan valami boszorkánnyal cimborál, mérgelődött Hetyke.

— Soh'se keresd ott az okot, ahol nincsen, szólta az apjuk. Sunyika boldogul mindenben legjobban, mert követi tanácsomat: nem tesz semmit vaktában, hanem mindig tovább néz az orránál.

A LEVÉL.

ELJESEN tiszta, felhőtlen volt az ég, mikor Kálmán délután kilépett az udvarra és vizsgálódva széttekintgetett. Nagyon megelégedve, mert vígan fütyörészve szólt magához:

— Nagyon szép időnk lesz a kiránduláshoz. Most már sietnem köll, mert

Béláék különben elindulnak nélkülem is.

De még nem ért a kapuig, midőn a kertből sietve jött elő Piroška s messziről kiáltá:

— Kálmán, ne menj még! Mondok valamit!

— Csak szaporán mert sietek. Micsoda fontos mondókád van?

— Beszéltem a postással a kerítésen át, azt mondta, hogy a mi számunkra is van levél nála; mindjárt elhozza, csak a tiszteendő ur leveleit adja be előbb. Várd meg.

— No, ugyan nagy dolog! En nem várok senkitől levelet, nem is lesem, míg a postásnak ide méltóztatik sétálni.

— De hát ha mamáéktól való a levél?

Kálmán egy pillanatig mint ha kétségkedett volna, de aztán vállvonogatva, könnyedén szólt:

— Majd ide adod este, akkor is elolvashatom.

Nem is vesztette tovább a szót, hanem gyorsan távozott. Alig tűnt el az utcza sarkán, már jött a postás a másik oldalról s átadta Piroskának a levelet.

— Csakugyan mamácskáéktól való! örvendezett Piroška. Ó, megsejtetem én!

Beszaladt a szobába s egész áhitattal olvasta a levelet. De nagy örömmel is, mert szülei, kik Budapesten jártak, azt írták: »Dolgainkat hamarább elvégeztük, mint hittük és így már szerdán délután érkezőnk haza. Fogjon be János a nagy kocsiba s ti is jöjjetek ki elibénk a vasuti állomáshoz.«

— Szerdán? Hiszen az ma van... és a délutáni vonat öt órakor érkezik, most pedig már négy óra mult... Rögtön szólok a kocsisnak.

A kocsis hamar befogott, a koci előállt.

— Jaj, hát Kálmán! Hiszen neki is jönnie kell! Olyasmit mondott, hogy Béláékhoz ment. Majd arra felé hajtatok és beszólok a bácsiékhoz.

De oda hiába szólt be. Kálmán csakugyan ott volt, de pajtásaival együtt el is indult az erdőbe. Hol sétálnak most, azt bizony nem tudhatni.

— Keresésre pedig nincs idő, a vonat mindjárt megérkezik, szólt Piroška. Ejnye no! Mamáéknak nem lesz kedvökre.

Csakugyan nem volt. Eleinte azonban nem igen vették rossz néven, mert a jó Piroška azzal mentegette, hogy Kálmán már nem volt itthon, mikor a levél megérkezett. Csak hogy Kálmán maga árulta el magát, mikor este felé haza tért és nem tudván, mi történt, a ház ajtajában álló Piroskához messziről oda szólt:

— No's, csakugyan mamáéktól jött a levél?

— Tehát mégis tudtál róla? kérdé atyja, ki épp az ajtóba ért.

Most már el kellett mondani az egészet s Kálmán roppantul röstelte a dolgot; pedig atyja nem is pirongatta, inkább szomoruan mondá:

— Tehát egy kis multság fontosabb volt ellőtted, mint hogy hirt hallj szüleidről! Szomorú jele, hogy szivedben mily sok az önzés és mily kevés a gyöngéd szeretet!

Sokáig tartott, míg Kálmán kiköszörlte a csorbát. Érezte, hogy nem biznak benne, talán még rosszabbnak hiszik, mint a

milyen igazán. Pedig az az el nem olvasott levél kigyógyította és megtanította arra, hogy a szeretet gyöngéd érzelmeit soha se izzé el magától gyarló önzés kedveért.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 24-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Jó. Óvás. Kér. Alap. Ima. Már. Ólom.
Rest. = Jókai Mór.

Helyesen fejtették meg: Györy Zoltán. Hajdu József. Ember Pista. Forster Jenő. Visy Masi. Gál Amália és Márta. Glatz Ede. Ungár Szidonia. Bogisich Imre. Grosz Vilma és Róza, ifj. Büttel Jancsi. Kövesy Rudi. Robicsék Béla. Fáy Erzs. Loschitz Alice és Juliska. Szelke Hajnalka és Józsi. Diamant Róza. Kremzír Alice és Ernő. Weldin Oszkár és Sándor. Robitsék Edith és Anna. Patterson Margit és Orsolya. Szemők Katicza és Maricza. Demetrovits Erzsike. Bolyó Pálma és Károly. Körmendy Janka. Baich Jeanne-Marie. Biehn Matild. Berezzely Yerta. Fitos Andor. Paluga Márta. John Sándor. Werkner Lajos. Schlesinger Malvina és Ella. Rothfeld Vilma. Juliska és Márton. Straširbka Modesta. Gedeon Endre. Lányi Rózika. Fischl Izabella. Mérey Ágosta. Mihályfi Ernő és Zoltán. Fekete Sándor. Bathó Ilona és Hanna, legifj. Kulin Imre. Ádámffy Elek. Ledniczky Erzsike. Fuchs Pali. Hagymássy Lajos. Wohl Gyula. Virág Zoltán. Busay Gizike és Irénke. Hecht Margit és Piroška. Farkas Mariska. Várady Bözsike. Zakár Margit. Ilonka és Lajos. Ländler Karolina és Ilonka. Flamm Erzsike. Horváth Lili. Freyler Editke. Balkányi Kálmán. Kriszhaber Ilonka. Hunfalvy Livia. Haupt-Stummer Leo és Ágost (és nem August). Molnár testvérek, Deutsch Kornél, Bakay Margit. Unger Béla és Ervin. Gyémánt Ilona. Neumann Rudolf. Ficzek Mariska. Szegedi Ilonka. Lázár Béla. Hauer Szerafina és Lajos. Demjén Pista. Fajzi József és Turi Sándor, ifj. Golubovits Lajos. Csizék Ilona. Pillér Géza. Áchim Mariska és Erzsike. Katrenyák Mariska. Gaál Gyula. Steinhübel Ödön. Hauer Huska. Lévai Ilonka és Irénke. Gyárfás Berta. Leitner Olga. Wagner Irénke és Évike. Flesch Károly (mostani leveled tiszta, rendez írását már dicsérettel említhetem. *F. b.*). Weizmann Róza. Koritschoner Margit. Pessl Lipót József. Kreibik Sándor. Gyenes Zoltán. Hirschler Györgyike. Bónis Berta. Hegedüs Márta. Jolán és Ernő. Berkes Irén és Ilona. Schwarz Terka. Rózsa Szerénka és Károlyka. Hollaky Leo. Badies Józsi. Angyal Irma. Taubner Margit. Szent-Ivány Karola. Szabó Margit. Schwarz Magda és Béla. Ferenczi Erzs. Nátafalussy Béla. Goldstein Ödön. Przybilla Jenő. Schwarzmann

Gizella. Frankl Frigyes. Bertalan Teréz és Mariska. Nékám Erzs. és István (kár olyan mester-séges kuszán írni. *F. b.*). Lichtmann Erzs. és Imre. Kemény Béla. Polgár Lajos. Réty Vilma és Miczi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Robicsék Béla, Budapest.* kinek a jutalom-könyvet (*Rüstig Zsigmond, az új Robinson*, írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel. kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Szegedi Ilonka. Ficzek Mariska. Neumann Rudolf. Gyémánt Ilona. Unger Béla és Ervin. Szent-Ivány Karola. Koritschoner Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pessl Lipót József. A koczka-rejtvényben helyesen vettél *o* helyett *ő* betűt. A feladványban is *ő* betű volt írva, de a sajtóhiba inceselkedő kis ördöge leharapta az ékezetet és így *o* lett belőle. Különb, ugy mint te, sok kis olvasótársad is hamar rábukkant, hogy az csak sajtóhiba. — **Gyurkovics Arzén.** Ha a Palika jó tornász, de egyébként tanulni nem szeret: legjobb, ha kemény-seprő legénynek szegődik. Ámbátor bizony az sem lehet, ha jól olvasni, írni és számolni nem tud. — **Weizmann Róza.** Besoroztam, mert ügyes. — **Katrenyak Mariska.** Levelkéd valóban érdekelt: egy kis leány, aki már most, 13 éves korában, életpályát választott, készül a postamesterségre, s a hivatalt már ez idő szerint is vezeti. A »Patyolat-újságot« megrendelheted a »Budapesti Hírlap« kiadó-hivatala révén (Reöch Szilárd-utca.) A szabatosan megszerkesztett rejtvény megjelen. — **Kreibik Sándor.** Mint az értesítésben s azóta is többször kijelentettem: ez esztendő végén lesz a külön kisorsolás a legszorgalmasabb megfejtők közt. — **Hauer testv.** Arra kértek: »sziveskedjék nevünket kihuzni«. Tehát azt akarjátok, hogy hamisítsak vagy csaljak? Ezt nem kívánhattatok komolyan. Azért sorshuzás, hogy a vak szerencse döntsen köztetek. — **Unger testv.** Már tavaly ilyenkor jelentettem ki, hogy cseresznye-szárat ne gyűjtsetek többé. Az a kereskedői ház nem foglalkozik többé a cseresznye-szárok értékesítésével. — **Gyárfás Berta.** Az előző neked is szól. — **Hlavathy Imre.** Váratlanul jött a kedves köszöntés, de annál jobban is esett. Nagyon köszönöm. — **Draskóczy Lajos.** Hiszen te valóságos cseresznye-mag művész vagy. Az apró kosarakat, székecskéket piciny buzogányt gyönyörködve szemléltet, de nem hiszem, hogy szómagyarázat után elinduljanak rajta olvasó társaid. Teszek kísérletet a fotográfiával. Ha ez valamiképp sikerül, utba igazító

soraidat is közre adom. — **Szél Piroska.** Teljes szívvel osztozkodom abban a nagy boldogságban, melyet kitűnő osztályozásoddal magad szereztél meg magadnak. — **Goldstein testv.** Csak egy mesét ha végig olvas a kis türelmetlen Ödön, a következőkbe már önként kap bele. Ha kevés is az, amit jó édes anyátnak nyújtottatok: az ő szemében s az ő szívének mégis értékes volt a ti hálás megemlékezétek. — **Bukó Sándor és Kálmán.** Látszik, hogy csak mostanában szegődtek a »Kis Lap« zászlaja alá, mert egy ezelőtt hat héttel megjelent föladatara most külditek be a megfejtést. De azért dicséretet érdemel igyekvéteket és ügyességeket. — **Gyenes Zoltán.** Vagy nem sikerült a megfejtésed (s ezt már magad is megíthetted azóta) vagy nem vettem soraidat, ami szintén lehetséges. — **Schwarz Terka.** Ha tudod, hol lakik az a kis olvasótársad, akivel barátkozni akarsz: mit kéred a címét? A találós szám régi. — **Patterson Margit és Orsolya.** Mit jelent az a rendőr a hegy tetején? Addig, míg meg nem tudom, föl kell függesztenem érdemleges válaszomat. — **Kornstein Edith.** Nem is nógatlak soha, hogy küld be megfejtéseket, mert ez — mint már többször kijelentettem — nem kötelességeitek, csak jogotok. De már a takarosan megírt levélre súlyt helyezek mindig.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Ez a szám az *utolsó* ebben a félévben és ebben a kötetben, — a jövő heti számmal megkezdjük az új félévet és vele az új kötetet, mely a „KIS LAP“-nak immár *negyvenkilencedik* kötete lesz.

Az új, 49-dik kötet gondosan előkészített tartalma az érdekes és tanulságos olvasmányok gazdag sorozatát fogja nyújtani. Mindjárt első számaiban az eddig közlötteknel nagyobb *kétfelvonásos vigjáték* fog megjelenni

„A drága kis aranyos“

czimmel s alkalmas lesz arra is, hogy ügyes gyermekek, a nyári iskolai szünetet fölhasználva, elő adhassák. Nyomban utána indul meg egy hosszabb elbeszélés

„Yad galamb“

czimmel, mely érdekesség tekintetében versenyezni fog a „KIS LAP“-ban eddig megjelent legérdekesebb elbeszélésekkel. Minden számban lesznek ezentul is kisebb *beszélyek, mesék*, ugyszintén *költemények*, mind művészi

kiállításu *rajzok* kíséretében. E kötet folyamán kerül sorra

a „KIS LAP“ nagy pályázata, melyet *Forgó bácsi* már legközelebb ki fog hirdetni, értékes jutalmakkal azok számára, kik a nemes versenyben győztesek lesznek. Nyitva van egész éven át egy másik verseny: a legszorgalmasabb megfejtőké. A „KIS LAP“ ezentul is minden héten közöl elme-élesítő *rejtvényeket és feladványokat*, s minden héten értékes könyvet sorsol ki a megfejtők közt; az év végén pedig három nagyobb jutalom kerül kisorsolásra azok közt, kik az éven át a legtöbb helyes megfejtést küldtek be. Nyitva van minden számban *Forgó bácsi postája*, mely a kis hivek kérdéseire ad felvilágosítást és nyitva lesz jövőre is a „*Jó szív*“ rovata, melynek útján a „KIS LAP“ már sok szenvedő gyermek könyvét törölte le. Ugy-szintén folytatása lesz a két-hetenkénti *színes műmellékletek* értékes sorozatának, melyből a gondos kis olvasók már eddig is gazdag kép-albumot állítottak össze.

Sorakozzék tehát a „KIS LAP“ minden igaz hive az új kötetnél is *Forgó bácsi* mellé s hozza magával társait. Régieket és ujakat szeretettel ölel magához

Forgó bácsi.

*

Kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fönnakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalvánnyal, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.